

2023-03-31

n.remissvar@regeringskansliet.se

Yttrande över remiss från Landsbygds- och infrastrukturdepartementet gällande Bättre förutsättningar inom djurens hälso- och sjukvård (SOU 2022:58)

Sammanfattning

Sveriges lantbruksuniversitet (SLU) var representerat i utredningens expertgrupp, och lämnar i remissvaret kommentarer på framför allt tre områden; ökning av antalet studenter på veterinär- och djursjukskötarutbildningarna, undantag på universitetsutbildning för att bli legitimerad djursjukskötare samt tillgång till veterinärvård utanför kontorstid.

I princip har SLU inget emot en ökning av antalet platser på djursjukskötar- och veterinärprogrammen, men vi står inför stora praktiska och reella svårigheter med kompetensförsörjning på lärarsidan, dvs SLU har för få lärare. För att framtida utökningar på de två programmen ska kunna komma till stånd, behöver SLU fokusera på att bygga lärarkompetens de närmsta 5-10 åren. Den satsningen behöver börja med dels en satsning på forskning som ju är grunden för akademisk kompetensförsörjning och dels med satsning på specialistutbildning. När SLU har fått tillräckligt antal högre akademiskt skolade lärare på plats kan SLU ombesörja ökning av utbildning som möter kvalitetskraven för en universitetsutbildning. Först därefter kan SLU välkomna fler studenter till dessa program. Ytterligare utökning behöver också utbyggnad av infrastruktur så som lokaler och digital infrastruktur. För att en ytterligare utökning av utbildningarna till veterinär och djursjukskötare skall vara genomförbar behöver därför snarast förutsättningarna för den långsiktiga kompetensförsörjningen av universitetslärare inom områdena säkras.

SLU stöder inte förslaget att erfarna djurvårdare under en period ska kunna få genomgå examination och sedan kunna ansöka om att bli legitimerad

djursjukskötare. Legitimationsyrket djursjukskötare vilar på en akademisk utbildning där kunskap som erhålls under den akademiska utbildningen inte går att ersätta med praktisk erfarenhet. Förslaget innebär en underminering av yrkeskunskapen som ligger till grund för yrkestiteln legitimerad djursjukskötare. SLU motsätter sig även att djurvårdare kan bli del av djurhälsopersonalen. Djurvårdare utbildas på gymnasienivå. Enligt lagen 2009:302 om verksamhet inom djurens hälso- och sjukvård: ”Den som tillhör djurhälsopersonalen ska fullgöra sina arbetsuppgifter i överensstämmelse med vetenskap och beprövad erfarenhet,...” Djurvårdare uppfyller inte detta genom sin gymnasiala utbildning.

SLU anser att förslaget att minska tillgången till veterinärvård till kl. 06 – 23 inte är lämpligt ur djurskyddssynpunkt. Djurskyddslagen avser att inkludera alla individer dygnet runt. Uppdraget från regeringen att säkerställa tillgång till veterinärvård dygnet runt för lantbrukets djur samtidigt som veterinärerna arbetar enligt arbetsmiljölagstiftningen innebär att resurserna för uppdraget måste öka eller att begränsningarna i uppdraget specificeras tydligare. SLU anser att utredningen har bortsett från viktiga faktorer för veterinärtillgången: veterinärernas förutsättningar, ekonomisk ersättning och arbetsmiljö. Utan att dessa faktorer utvärderas kommer inte långsiktigt hållbara lösningar kunna skapas.

Generella och specifika synpunkter

1.1, 5b §, s 37-38 Förslag till lag om ändring i lagen (2009:302) om verksamhet inom djurens hälso- och sjukvård ;”5 b § Godkännande som djurvårdare får meddelas efter ansökan.

SLU stödjer inte författningsförslaget att införa godkännande som djurvårdare då detta innebär att djurvårdarna kommer ingå i djurhälsopersonalen. Anledningen är att ”Den som tillhör djurhälsopersonalen ska fullgöra sina arbetsuppgifter i överensstämmelse med vetenskap och beprövad erfarenhet,...” (citat ur lagtext (2009:302) om verksamhet inom djurens hälso- och sjukvård). Djurvårdarutbildningen är gymnasial och kan inte betraktas som tillräcklig för att kompetensnivån ”i överensstämmelse med vetenskaplighet och beprövad erfarenhet” kan anses uppfyllt. Att som i utredningens förslag frånga ett kriterium för djurhälsopersonal i lagen 2009:302 innebär att man undergräver betydelsen av titelskyddad djurhälsopersonals kompetensnivå och skapar en otydlighet både för allmänheten/konsumenter och inom branschen.

4.3.6, s 112 EU-bestämmelser om djurskydd

I utredningen nämns att EU ska utse ett referenscentrum för djurskydd. SLU vill påminna om att flera centra redan har bildats varav Nationellt centrum för djurvälstånd (SCAW) koordinerar det europeiska referenscentrum som rör idisslare och häst.

5.3.2, s 119 *Distriktsveterinärernas verksamhet*

Utredningens uppdrag var avgränsat så att orsaker till den upplevda bristen på bland annat veterinärer inte utreddes. SLU anser att detta är mycket olyckligt. För att komma tillrätta med problemen kring bemanningen av distriktsveterinärer, inkluderat beredskap under dygnets alla timmar för att därmed kunna upprätthålla djurskyddet, krävs en fullständig analys av situationen. Annars finns risken att det framtagna förslaget inte löser situationen eller är långsiktigt hållbara. Man har i utredningen således bortsett från de kanske viktigaste faktorerna för svårigheten att bemanna beredskapen av distriktsveterinärer; veterinärernas förutsättningar, ersättningar och arbetsmiljö, och man har därmed heller inget förslag på lösning till dessa problemområden. Risken är att utredningens förslag till lösning blir ett slag i luften som inte löser delar av grundproblematiken och dessutom kommer att leda till ett försämrat djurskydd.

Problemet med den modell (modell 5) som utredningen föreslår är att det inte går att veta om djurskyddet har kunnat upprätthållas förrän *efteråt* när det redan är försent. SLU vill här påminna om djurskyddslagens *förebyggande* syfte, och att det tydligt framgår att djur ska skyddas mot onödigt lidande och sjukdom. Att ett djur inte får akut vård när det föreligger djurskyddsskäl för att beredskapen nattetid har tagits bort kan inte anses vara tillfredsställande.

SLU ser positivt på förslaget om att Jordbruksverket ska tillhandahålla en beredskapstjänst för veterinär rådgivning och tror att detta är positivt för djurskyddet. Men istället för att se det som ett alternativ till veterinär service så bör man se det som ett komplement till beredskap under nattetid. Det är ju underförstått att en djurhållare varken får eller kommer kunna behandla, smärtlindra eller avliva ett djur i akut behov av vård som endast kan och fås ges av en veterinär eller som kräver specifik kompetens i enlighet med lagstiftningen. Däremot kan en beredskapstjänst för veterinär rådgivning tillhandahålla stöd och råd till djurhållare i de fall akut veterinärvård *inte* är nödvändigt, samt hjälpa till att sortera bort fall för de veterinärer som är i beredskap/jour, dvs. på motsvarande sätt som det idag redan finns videoveterinärer för sport- och sällskapsdjur.

Utredningen för vidare fram under modell 5 att möjligheten till utökad ViLA samt till en avlivningstjänst i beredskap bör undersökas. Avlivningstjänster finns redan idag, men SLU menar att en beredskap dygnet runt för avlivningstjänst kan komma att kräva att flera avlivningstjänster måste identifieras, samordnas och finansieras för att täcka upp för veterinär frånvaro i samtliga distrikt. Det är även av stor vikt för djurskyddet att kompetensen hos de som erbjuder avlivningstjänst kan säkerställas eftersom en felaktig avlivning kan leda till stort djurlidande. Vidare vill många djurhållare först få en bedömning av en veterinär som undersöker djuret innan man väljer att avliva det, varpå det inte är säkert att en utökad avlivningstjänst löser problemet om behov av veterinärer. SLU

anser att det finns begränsade underlag som visar att de fall under nattetid som behöver akut vård verkligen kommer kunna behandlas inom ramen för ViLA, och är därför ytterst tveksam till att ytterligare utöka ViLA. SLU tror inte heller att det kommer att påverka behovet av förrättningar nattetid i någon större omfattning. I tillägg kan framföras att flertalet av akutåtgärderna nattetid för livsmedelsproduktionsdjuren leder till att djuret överlever och kan fortsätta vara i produktionen. Om djuret däremot avlivs flyttas kostnaden för produktionsbortfallet till den enskilde lantbrukaren. Det är viktigt att notera att djurägarna inte ringer en veterinär för att få hjälp med avlivning – utan när det finns en chans att rädda djuret. Ersättande av veterinärvård av lantbrukets djur nattetid med avlivningsservice riskerar att innebära att:

- Livsmedelssvinnet ökar (förlust av slaktvärde, (mjölk-) produktion).
- Påverkan på miljön ökar (förlust av vuxna djur behöver täckas upp av utökad produktion av rekryteringsdjur).
- Konsumenternas förtroende för svenska lantbruket minskar (gällande etik, hållbarhet, långsiktighet).
- Djur med högt genetiskt värde går förlorade.

SLU anser sammanfattningsvis att modell 5 utgör en påtaglig risk för djurskyddet som inte kan lösas genom föreslagen beredskapstjänst eller genom utökad ViLA. En sådan modell uppfyller således inte djurskyddslagens förebyggande syfte och krav på att skydda djur mot onödigt lidande och sjukdom. SLU avstyrker därför utredningens förslag.

5.8, s 169 En ny förordning om statens ansvar för veterinär service m.m.

Bristen på kliniskt verksamma veterinärer och svårigheten att rekrytera veterinärer till *distriktsveterinärstationer lyfts återkommande i utredningen*. SLU är enig med utredarna om att bristen på veterinärer är ett bekymmer men menar att utredningen inte angriper denna problematik på ett tillfredsställande sätt. Det saknas t ex. en analys över arbetsmiljö och ersättning som gör arbetet som distriktsveterinär attraktivt.

5.9, s 169-172 Statens framtida ansvar för tillgång till veterinärer vid utbrott av smittsamma djursjukdomar

SLU delar utredningens bedömning att Jordbruksverket även fortsatt ska säkerställa tillgången till veterinärer vid utbrott av smittsamma sjukdomar och att det alltså bör finnas en organisation som till grunden består av statligt anställda veterinärer för ändamålet.

5.10, s 173-176 Statens ansvar för djurens hälso- och sjukvård

SLU tillstyrker utredningens förslag att:

- Jordbruksverket ska säkerställa att det finns tillgång till tillfredsställande veterinär service, dvs. tillgång till veterinärvård, oavsett tidpunkt på dygnet, om det finns djurskyddsskäl.

- Staten genom Distriktsveterinärerna (DV) även i fortsättningen ska bedriva verksamhet i områden där tillfredställande veterinär service inte skulle kunna bedrivas på marknadsmässiga grunder.

SLU delar utredningens bedömning att det är viktigt att akutsjukvård till lantbrukets djur prioriteras i det statliga åtagandet för veterinär service då dessa djur mycket sällan kan remitteras till en klinik. Utredningen föreslår, att: ” *Verksamheten ska erbjuda veterinär service mellan kl. 06.00 och 23.00 om djurskyddet kan upprätthållas. Jordbruksverket ska ansvara för att det under beredskap, kl. 17.00 – 08.00 alla dagar samt helgdag, ska finnas en beredskapstjänst för veterinär rådgivning för djurägare till lantbrukets djur och häst*”. Detta är inte förenligt med ett gott djurskydd eller djurskyddslagets förebyggande syfte där det tydligt framgår att djur ska skyddas mot onödigt lidande och sjukdom. Det finns ett antal, mycket smärtsamma och potentiellt livshotande sjukdomstillstånd, som inte kan vänta 7 timmar på att åtgärdas/behandlas, där djuren heller inte kan transporteras och där det enda alternativet till behandling är avlivning. De sjukdomsfall som veterinärer kallas till under nattetid är i princip alltid allvarligare än de som inträffar dagtid. Att stänga ned beredskapen minskar inte behovet av vård, utan utgör istället en risk för att djurskyddet inte kan upprätthållas och att djur blir lidande. Det går alltså inte att bara förlita sig på kvantitativa mått för att göra en korrekt iakttagelse av data. De flesta lantbrukare kan, om så erfordras, genomföra en akut avlivning, medan hästägare endast i undantagsfall kan göra detta. Vidare skriver utredaren att (s. 176) ”*Mot bakgrund av djurskyddslagstiftningen är det, enligt utredningens mening, vid bedömningen av vilket framtida ansvar staten ska ta för veterinär service viktigt att akutsjukvård till lantbrukets djur prioriteras eftersom det i regel saknas möjlighet att remittera dessa djur till en klinik*”. SLU instämmer. Dock ter sig förslaget att ta bort beredskapen nattetid märkligt med tanke på att akutsjukvård till lantbruksdjur bör prioriteras enligt utredningen. Dessutom har efterfrågan på beredskap under natten ökat, vilket också gör det olämpligt att ta bort beredskapen denna tid.

Förebyggande djurhälsoarbete har stor betydelse för djurhälsan, djurvälståndet och smittskyddet för lantbrukets djur men också för lantbruksföretagens livskraft och långsiktiga lönsamhet och därmed också för förutsättning att bedriva animalieproduktion i landet. Föreliggande utredning varken analyserar eller redogör för hur förslaget att inte ha veterinärvård nattetid är förenliga med EUs animaliedirektiv eller svensk djurskyddslag. Regeringens önskan är att den svenska livsmedelsproduktionen ska säkras och för animalieproduktionen är tillgång till veterinärservice dygnet runt en förutsättning för lönsamhet och djurskydd. Det är värt att notera att Djurskyddslagets förarbete (Proposition 2017/18:147) är tydligt med att djurägaren är skyldig att agera och om det är ett allvarligt lidande så måste det lindras eller djuret avlivas; djuret får inte fortsätta lida.

5.11.1, s 176-198 Hur ska det statliga åtagandet för veterinär service utformas?

Den modell som säkrar djurskyddet på ett tillfredsställande sätt och tar störst hänsyn till veterinärernas arbetsmiljö, är *modell 6* där beredskap ändras till jour. Denna modell är troligtvis också den modell som har bäst förutsättningar att attrahera veterinärer till DV och lösa underliggande bemanningsproblem. I utredningen lyfts att detta skulle öka både behovet av veterinärer samt kostnaden för dessa. Detta är förvisso sant, och det finns en risk för att det inledningsvis kommer att fortsätta råda brist på distriktsveterinärer, men förutsättningen att rekrytera veterinärer lär förbättras radikalt med förändrade arbetsvillkor och ersättning. Om modell 5 väljs anser SLU att det är nödvändigt att närmare utreda konsekvenserna av en sådan anpassning genom en pilotstudie innan slutligt beslut tas. Utredningen har inte utrett vårdbehovet av djur nattetid tillräckligt. De sjukdomsfall som veterinärer kallas till under nattetid är i princip alltid allvarligare än de som inträffar dagtid. Att stänga ned beredskapen minskar inte behovet av vård, utan utgör istället en risk för att djurskyddet inte kan upprätthållas och att djur blir lidande. I och med detta dras det i utredningen slutsatser utan att nödvändigt underlag redovisas, det finns inte heller någon konsekvensanalys av effekterna gällande utredningens förslag.

5.14, s 210 Övriga villkor för Distriktsveterinärernas veterinära tjänster

SLU instämmer i stort med resonemanget att distriktsveterinärer inte bör ha stationärvård eftersom detta kräver stora resurser i en redan utmanande situation med brist på veterinärer.

6.6, s 230-237 Ändrad behörighetsreglering för hovslagare

SLU instämmer med utredningen att utbildningen till hovslagare inte når upp till en nivå för att yrket skall kunna bli legitimationsyrke. SLU stödjer förslaget om att yrkestiteln hovslagare endast ska få användas av dem som är godkända hovslagare. SLU instämmer även med att kraven för godkännande bör ses över så att kraven är desamma oavsett utbildningsanordnare.

6.7, 242-244 Ändrad behörighetsreglering för fysioterapeuter m.fl. inom djurens hälso- och sjukvård

SLU tillstyrker förslaget att i yrkesverksamhet inom djurens hälso- och sjukvård ska en sådan yrkestitel som är skyddad enligt patientsäkerhetslagens bestämmelser få användas endast av den som uppfyller kraven enligt den lagen.

6.8, s 248-249 Behörighetsreglering för djurvårdare

SLU avslår förslaget att djurvårdare genom examination (om än för en övergångsperiod) ska kunna ansöka att bli legitimerade djursjukskötare. Att kunna uppvisa vissa praktiska färdigheter är inte detsamma som att genom teoretisk förankring och kunskap inom huvudområdet djuromvårdnad erhålla en djupare och bredare förmåga till analys, samt att tillämpa kunskaperna i ett större perspektiv. Förslaget innebär även en devalvering

av legitimationsnivån på djursjukskötaryrket, vilket avviker från alla andra legitimationsyrken i Sverige vilka vilar på minst kandidatutbildning på högskole-/universitetsnivå.

7.2.5, s 278 *Brist på veterinärer som vill arbeta med lantbrukets djur*

I utredningen beskriver man att en enkät, riktad till veterinärstudenter vid SLU, visar att det finns ett intresse att arbeta med lantbruksdjur och att intresset ökar under utbildningen. I den nya versionen av veterinärprogrammet har SLU ytterligare lyft delar som rör lantbrukets djur, för att förstärka intresse, förståelse och kunskap inom djur som hålls för livsmedelsproduktion i Sverige. Samtidigt beskriver man svårigheter att rekrytera veterinärer till just dessa områden. SLU drar slutsatsen att svårigheter att rekrytera veterinärer till arbete inom lantbrukets djur ligger på arbetsgivarna snarare än utbildningen.

7.10.1, s 316-321 *Utredningens utgångspunkter i fråga om brist på veterinärer och djursjukskötare*

Sid 321: *Om antalet utbildningsplatser skulle utökas ytterligare bör behovet av kompetensförsörjning för utbildning av veterinärer undersökas närmare.* Det är en tidskrävande process att meritera sig till en högre anställning (professor, universitetslektor) i ett kliniskt ämne inom veterinärmedicinen, i likhet med motsvarande meritering inom humanmedicinen. För veterinärer krävs en fyraårig forskarutbildning och en treårig europeisk specialistutbildning (diplomateexamen) med påföljande forskarmeritering vilket tar minst 10 år. Grundforskningen inom området har varit kraftigt underfinansierad under 20 års tid. Denna underfinansiering beror på att ansvaret för finansiering av grundforskning och klinisk forskning inom sektorn år 2000 flyttades till Formas vars fokus riktades mot de globala målen i Agenda 2030. Till följd av detta har veterinärmedicinsk forskning fått en kraftig minskning av forskningsmedel och lett till betydligt färre forskarutbildningsplatser och meriteringsanställningar för yngre forskare. Inom många ämnen finns idag varken färdigmeriterade eller disputerade veterinärer under utbildning till europeisk specialist. Sverige har således en nationell lärarbrist inom flera områden som hindrar en vidare utbyggnad av djursjukskötar- och veterinärprogrammen oavsett utbildningsort.

För att öka utbildningsplatserna på djursjukskötarprogrammet behövs vidareutbildningsmöjlighet för djursjukskötare på master- och forskarutbildningsnivå för att säkra kompetensförsörjningen av ämneskunniga lärare. Därtill vore det önskvärt om forskningsfinansiärer tydligare inkluderade såväl veterinärmedicin som djuromvårdnad i sina utlysningar och ansvarsområde.

7.10.2, s 321-323 *Utbildningsplatser på veterinärutbildningen*

Utredningen föreslår att antalet platser på veterinärutbildningen successivt måste utökas till minst 180-220 utbildningsplatser inom en 10-15-årsperiod. I utredningen sidan 321: *”En förutsättning för utbildning av veterinärer är*

att det finns högre utbildade veterinärer med forskarutbildning eller klinisk specialitet t.ex. europeisk Diplomate. Om antalet utbildningsplatser skulle utökas ytterligare bör behovet av kompetensförsörjning för utbildning av veterinärer undersökas närmare". Att inleda utredning av kompetensförsörjningen i samband med utökningen är för sent. En så stor ökning av dimensioneringen av utbildningarna blir mycket resurskrävande med avseende på tillgänglig lärarkompetens, planering, nybyggnationer och annan infrastruktur, förutom de direkta kostnaderna för att bedriva undervisningen. Det största hindret för en ytterligare ökning av antalet studieplatser på veterinärprogrammet är idag bristen på kliniska/akademiska lärare där kvalificerade sökande till högre läroanställning tyvärr ofta saknas.

SLU anser att utredningen inte i tillräcklig omfattning belyst och i sina förslag beaktat betydelsen av veterinärers arbetsmiljö för tillgången på veterinärer. Om brister i veterinärers arbetsmiljö såsom hot och trakasserier, otillräcklig återhämtning samt bristande stöd, ledarskap och organisation av arbetet inte åtgärdas, har ökad tillströmning genom ett ökat antal utbildningsplatser mycket små förutsättningar att åtgärda den veterinärbrist som utredningen beskriver. Förslag som riktar in sig på orsakerna till att veterinärer inte söker sig till klinisk verksamhet, väljer att lämna den eller att arbeta deltid lyser med sin frånvaro i utredningen. Vid sidan om utmaningar i arbetsmiljö skulle löneläge, bristande attraktionskraft hos arbetsplatser på landsbygden samt självtillit hos utexaminerade veterinärer kunna bidra.

SLU är positiva till att man öppnar för möjligheten att kunna föra journal på engelska och till att man föreslår att verksamhetstillsyn införs.

När det gäller förslaget om att veterinär med utländsk utbildning ska få legitimation som veterinär om personen uppvisat kunskaper och färdigheter som motsvarar de svenska kraven så anser SLU det viktigt att detta formuleras med hög detaljupplösning innan en sådan modell sjösätts.

7.10.2, s 323-325 Utbildningsplatser på djursjukskötartutbildningen

En djursjukskötartutbildning mestadels över distans kan ses över. Däremot är det inte aktuellt att göra om nuvarande programupplägg med 115 platser så att en del av platserna gäller en distansutbildning, av resurshushållningsskäl. För övrigt är söktrycket till djursjukskötartprogrammet mycket högt, och det finns därför av den anledningen inget skäl att öka den övergripande attraktiviteten till programmet genom att erbjuda distansutbildning.

7.10.3, s 325 Åtgärder inom ramen för de nuvarande utbildningarna

Utredningen föreslår att SLU bör överväga att införa ett urvalsalternativ med antagningsintervjuer vid antagningen av studenter till veterinärutbildningen i syfte att fler som antas också ska fullfölja utbildningen. En utvärdering av kombinerade prov- och intervju-förfarande under 2000-2003 visade att det inte förändrade förhållandet avseende kön,

ålder eller antal studenter som valde att ta studieuppehåll. Ibland har det framhållits att en antagning baserat på intervjuförfarande skulle kunna rekrytera fler studenter som önskar arbeta med lantbrukets djur. I utredningen har man dock inte kunnat fastställa att särskilda rekryteringssvårigheter skulle föreligga just i fråga om veterinärer till lantbrukets djur i förhållande till den övriga branschen (s 318). En studentenkät (beskriven på s 279) visar istället att studenternas intresse för arbete med lantbrukets djur redan ökar markant under utbildningens gång och därmed att det är utbildningen i sig som påverkar val av djurslag som man är intresserad av. Som motivering till varför man inte vill arbeta med lantbrukets djur efter examen har flera studenter istället hänvisat till dåliga arbetstider med jouransvar och låg lön i förhållande till förväntad arbetsbelastning.

Utredningen beskriver att det i nuläget examineras omkring 80 veterinärstudenter per år från SLU (s 285 och 322). Den totala genomströmningen av studenter vid olika typer av utbildningar finns beskrivet i tabell från Statistiska Centralbyrån ([Genomströmning och resultat i högskoleutbildning på grundnivå och avancerad nivå \(scb.se\)](#)). Som en jämförelse mot andra utbildningar med motsvarande längd framgår av statistiken att en genomsnittlig genomströmning de senaste 5 redovisade åren är: läkarprogrammet 86%, tandläkare 77%, jurist 71%, apotekare 57%, agronom 47%. Genomströmningen på veterinärprogrammet är därmed på samma nivå som andra långa medicinska yrkesutbildningar.

Med tanke på att dagens genomströmning därmed inte kan anses vara låg, blir den sammantagna reflektionen att man behöver bedöma den ekonomiska insatsen för ett kombinerat prov- och intervjuförfarande kontra vinsten man erhåller i form av något färre avhopp. Nyttan av att utforma ett antagningsförfarande för att styra studenters kommande yrkesinriktning kan ifrågasättas då studenterna själva beskriver att utbildningen i sig påverkar inställning för framtida yrkesinriktning i stor utsträckning, se ovan.

SLU ser istället över möjligheten att vikta om andelen som antas via gymnasiebetyg respektive högskoleprov. Initiala analyser indikerar att genomströmningen för de studenter som antas via högskoleprovet är lägre än för de studenter som antas på betyg. Därför innebär en minskning av kvoten som antas via högskoleprovet troligen en ökning av studenter som examineras med ca 5-6 stycken per år. Formellt innebär detta att SLU behöver ansöka hos UHR om denna förändring. En minskning av andelen som antas via högskoleprovet bör inte i större omfattning påverka breddat deltagande då analyser visar att det är liknande bakgrund hos de studenter som antas via högskoleprov som via betyg.

7.10.3, s 326 Bastjänstgöring för veterinärer

SLU ställer sig avvaktande till att vidare utreda någon form av bastjänstgöring för veterinärer och/eller utökad praktik utöver den

nuvarande utbildningslängden på 5.5 år. Det är viktigt att arbetsgivarna möter de nyexaminerade på den kompetensnivå de har, och att kompetensen sedan utvecklas kontinuerligt oavsett arbetsplats. En nyexaminerad veterinär har tillräcklig kunskap för att kunna börja arbeta kliniskt och med andra veterinära arbetsuppgifter, efter lämplig introduktion på arbetsplatsen och en plan för vidare kompetensutveckling.

8.7.1, s 354 Verksamhetstillsyn inom djurens hälso- och sjukvård

SLU instämmer med utredningens bedömning om att verksamhetstillsyn bör införas.

9, s 391-395 Konsumenternas möjligheter att jämföra kostnader

SLU håller med utredningen att det vore bra om priser kring djursjukvård och olika försäkringsalternativ blev mer transparenta. Från djurvälståndssynpunkt så är det viktigt att djurägare är medvetna om att veterinärvård är relativt dyr och att man planerar sitt djurägarskap efter detta. Det inbegriper även att djurägarna inte ska tveka av ekonomiska skäl för att kontakta veterinär för vård när djuret blir sjukt.

Beslut om detta yttrande har på rektors uppdrag fattats av vicedekan Lena Lidfors efter föredragning av koordinator Linda Ferngren. Utbildningsnämnden vid SLU har diskuterat yttrande på remissen och dess ordförande Pär Forslund har varit delaktig i arbetet och gått igenom sammanställningen av olika yttranden. Programstudierektorer för veterinärprogrammet Helen Hamlin och Karin Vargmar har avgett yttranden. Innehållet har utarbetats av kvalificerad handläggare Elina Åsbjer vid Nationellt centrum för djurvälstånd i samråd med professor Lotta Berg, föreståndare vid Nationellt centrum för djurvälstånd och universitetsadjunkt Johan Lindsjö vid institutionen för husdjurens miljö och hälsa, samt universitetslektor Stefan Gunnarsson, universitetsadjunkt Frida Lundmark och forskare Lina Göransson alla vid institutionen för husdjurens miljö och hälsa samt universitetslektor Pia Gustås, professor Magdalena Jacobson, universitetslektor Kerstin Hansson, doktorand Veronica Näslund, universitetslektor Charles Ley, professor Catarina Svensson, professor Jean-Francois Valarcher, forskare Sara Hägglund och universitetslektor Madeleine Tråvén alla vid institutionen för kliniska vetenskaper.

Lena Lidfors

Linda Ferngren